

příslušný odvolací návrh, tomuto důvodu odpovídající a neučinila vůbec návrh ve věci. Odvolací návrh zněl doslovně: »račiž napadený rozsudek po případném doplnění změnit v ten smysl, že se žaloba pro věcnou nepříslušnost odmítá, po případě rozsudek pro zmatečnost zrušit a uložit soudu první stolice, by znovu rozhodl« — načež následuje jen ještě útratový návrh. První návrh odpovídá uplatněné námitce věcné nepříslušnosti, druhý návrh uplatněné výtce zmatečnosti, ale ve věci chybí jakýkoliv návrh. Odvolací návrh a odvolací důvody jsou podstatnými kusy odvolacího spisu, jimiž strana sama určuje směr a rozsah přezkoumné činnosti odvolacího soudu, neboť tento přezkoumává rozsudek prvního soudu jen v mezích odvolacích návrhů (§§ 462, první odstavec, 466 a 497 čřs.) určených a vysvětlených blíže odvolacími důvody (§ 467 čřs. 3 čřs.). Nedostatek v tom neb onom směru má v zápětí odmítnutí odvolání (§ 471 čřs. 3 a 474 druhý odstavec c. ř. s.). Odvolací návrh musí vyplývat logicky z uplatněných odvolacích důvodů. Marně se snaží stěžovatelka extensivním výkladem teprve v rekursu, že, učinila-li návrh na zrušení rozsudku pro zmatečnost, stačilo to ke zrušení rozsudku také pro vadnost řízení ve věci (§ 496 c. ř. s.). Ale v tom je na omylu, neboť sama omezila návrh na zrušení rozsudku jen pro zmatečnost, vynechavši návrh na zrušení rozsudku pro neúplnost řízení, kteréžto opomenutí nebylo lze již napravit (§ 483 c. ř. s.), ano se o odvolání nekonalo ústní jednání (§ 471 c. ř. s.), a an soud sám nemůže chybící návrh za stranu doplnit. Proto poukazuje stěžovatelka nepřipadně na rozhodnutí čřs. 5432 sb. n. s., kde návrh byl, ale nebyl správný (navrhováno zrušení místo změny).

Čís. 9588.

»Nemajetností« ve smyslu § 143 obč. zák. rozumí se nejen nedostatek majetku, nýbrž i naprostá výdělečná nezpůsobilost. Jest se napřed pokusiti o provedení exekuce na plat otce, třebaže již exekuce na jeho svršky zůstala bezvýslednou.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 47/30.)

Soud první stolice zamítl návrh manželské matky dítěte, by bylo otcovým rodičům uloženo platiti na dítě výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Z toho, že mobilární exekuce proti otci děcka v roce 1924 zůstala bezvýslednou, snaží se stížnost dovoditi, že je otec nemajetný, a že jsou tu předpoklady, by jeho vyživovací povinnost byla převedena na jeho rodiče, jelikož prý ani matka dítěte nemá majetku. Naproti tomu nutno poukázat k bezvadnému osvědčení prvního soudu, že otec dítěte pracuje stále od 25. května 1929, že pracovati může a že jeho výdělek činí více než existenční minimum, jelikož si v cihelně vydělal průměrně 150 Kč týdně a nyní má jako drvař v lese stálou práci, takže si tam v září 1929 vydělal denně 33 Kč 55 h. Nemajetností podle § 143 obč. zák. rozumí se nejen nedostatek majetku, nýbrž i naprostá výdělečná nezpůsobilost, které však u otce děcka není, a proto ho nelze pokládati za nemajetného podle tohoto zákonného ustanovení. Vývody stížnosti o pravděpodobné bezvýslednosti exekuce na otcův plat jsou předčasné, an se

v tomto směru nestal pokus, přidržel ho tímto způsobem k plnění zákonné jeho povinnosti po případě k výkonu vyjevovací přísahy, a ano není osvědčeno, že dlužník od roku 1924 nenabyl dalšího majetku. Poněvadž tedy schází jedna z náležitostí § 143 obč. zák., průkaz otcovy nemajetnosti, není stížnost odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 16 pat. o nesp. ř. lze rozhodnutí druhé stolice, jímž bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, napadnouti jen pro zřejmou nezákonnost nebo pro zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost. Nejvyšší soud přezkoumav napadené rozhodnutí neshledal, že je stíženo některou z těchto vad, a dokládá ke správným důvodům rekursního soudu na vývody dovolací stížnosti jen toto: Dovolací soud nepodceňuje závažnost důvodů v rozhodnutí čís. 3452 sb. Glaser-Unger nová řada, má však za to, že jest nutno pokusiti se napřed o provedení exekuce na plat stěžovatelčina otce, ježto teprve podle výsledku této exekuce lze posouditi, zda je splněn předpoklad § 143 obč. zák. o nemajetnosti otcově. Pro nedostatek dokladů § 16 pat. nesp. říz. zůstala dovolací stížnost bez úspěchu.

Čís. 9589.

Soudní prázdniny.

Prohlášení věci za prázdninovou neplatí jen pro určité prázdniny, aniž pozbývá účinnosti změnou senátu. Nezáleží na tom, že se prohlášení věci za prázdninovou nestalo k návrhu strany. Byly-li strany při prohlášení usnesení, není zapotřebí písemného doručení usnesení stranám.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 70/30).

Dne 18. května 1928 byl prohlášen spor, o nějž tu jde, za prázdninovou věc. Spor byl v první stolici rozhodnut rozsudkem ze dne 24. června 1929, doručeným žalovanému dne 16. července 1929. Odvolání žalovaného, podané dne 9. září 1929, odmítl o d v o l a c í s o u d jako opožděné. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Má-li sporná věc, jež není prázdninovou již po zákonu, býti považována za prázdninovou, musí za ni býti podle § 224 druhý odstavec c. ř. s. prohlášena. To se v tomto případě stalo, a bylo proto odvolání podati ve lhůtě § 464 c. ř. s. Jelikož odvolání bylo podáno teprve až 9. září 1929, ač napadený rozsudek byl žalované straně doručen dne 16. července 1929, bylo právem odmítnuto jako opožděné. Názor, že prohlášení věci za prázdninovou platí jen pro určité prázdniny, nemá v zákoně opory a jest právě tak mylným, jako stěžovatelčino mínění,